

træden indtrufne Ulykkestilfælde". De ville se, at man her har forudsat, at denne Lov skulde umiddelbart følge efter Loven om Arbejdsgivernes Ansvarliggørelse, saa at den kunde komme til at virke fra samme Tidspunkt. Jeg vil derfor gentage, at denne Anerkendelse af, at disse to Sager skulde skilles fra hinanden, har ikke foreligget. Vi maa fremdeles fastholde Ønsket om, at man ikke der foretager en Skilsmisse, som vilde have den bitreste Virkning over for en stor Mængde Arbejdere.

Den anden Hovedbetragtning eller Hovedindvending, som kom fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, gik ud paa, at det var umuligt at komme videre ved denne Lejlighed end til det, som de Herrer nu foreslaa, og han føjede til, at det havde ogsaa jeg erkendt i mine Udtalelser i Fjor her i Salen. Det har han Ret i. Jeg henviste til, at jeg ikke troede, at man for Tiden *her i Tinget* kunde føre noget igennem, der gik videre, og det er meget muligt, at det samme er Tilfældet den Dag i Dag. Men jeg vil gøre det ærede Medlem og Tinget opmærksomme paa, at denne Umulighed er kun opstaaet her i Tinget. Det er Dem selv, det strander paa, og ingen andre. Der drives et ganske mærkeligt Kispuds med denne Sag. Den samme Betragtning, det ærede Medlem fremkommer med, se vi nemlig gjort gældende fra Landstingets Side. Landstinget har tidligere stemt for en Ordning, der medtog alle eller i alt væsentligt alle, der stod i Lovforslaget af 1890—91, det har altsaa selv stemt for et langt videregaaende Forslag, men nu siger det i sin Betænkning over det Forslag, som foreligger her, at der ganske vist er en væsentlig Forskel mellem det Standpunkt, som Landstinget indtog i 1891, og det Forslag, der nu er sendt op til det fra Folketinget, Forslaget rækker ikke nær saa vidt, som det skulde, det indeholder en betydelig Indskrænkning, medens Landstinget vilde gaa meget videre — det findes i Betænkningen i Tillæg B for 1896—97 Sp. 3047 — og fremdeles: „Udvalgets Flertal finder dog ikke, at disse Afvigelser fra den Ordning, Landstinget tidligere har skænket sit Bifald, indeholder *tilstrækkelig* Grund til at skyde en Forhandling paa det nu foreliggende Grundlag fra sig. Det har jo vist sig, at der i alt Fald for Tiden ikke er Udsigt til, at den mere omfattende Opgave, som hint ældre Lovforslag tilsigtede, kan gennemføres. Man vil altsaa se, at den Betragtning, man her støtter sig til, nemlig, at der ikke kan gennemføres noget

mere her, er akkurat den samme, som Landstinget støttede sig til, fordi det mente, at henede i Folketinget kunde der ikke gennemføres mere. Det forekommer mig at være et ganske besynderligt Komediespil, der her føres, hvori den ene giver den anden Skylden for, at man ikke kan komme videre, og saa bliver staaende ved det, skønt man formodentlig let bagefter stiltiende kan blive enig om, at man meget godt kunde være kommen videre. Jeg kan kun konstatere, at der ikke er blevet gjort noget Forsøg paa at gaa videre. Det er her i Tinget, at Sagen er standset. Det er paa Grund af dette Tings Vilje og Beslutning, at man ikke er kommen videre. Spørgsmaalet er ikke blevet forelagt for det andet Ting — medmindre det da skulde være sket underhaanden og i al Hemmelighed. Men efter det ærede Medlems Forklaring forleden Dag gaar jeg selvfølgelig ud fra, at sligt ikke kan tænkes. Officielt har Spørgsmaalet ikke foreligget for Landstinget, som i sin Betænkning beklager, at man har budt det saa lidt, det vilde være gaaet meget videre.

Slutningsbemærkningen fra det ærede Medlem for Ringkøbing gaar ud paa, at dette Ændringsforslag, som vi nu drøfte, hører ikke hjemme paa dette Lovforslag, det hører hjemme ved en Revision af Alderdomsforsørgelsesloven. Naar den kommer, kunne vi føje dette til, der passer det. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om det ærede Medlem havde sagt, at hvis vi havde fulgt den Vej, der var antydet af Udvalget i 1895, at fremme denne Sag som et særligt Lovforslag, kunde man have fundet Rimelighed deri, da Vejen var angiven i Udvalgets Betænkning for to Aar siden. Nu forandrer det ærede Medlem det derhen, at det bør ske som et Led i Revisionen af Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg frygter for, at fulgte man den Anvisning, vilde det vise sig, at det var en Anvisning paa en Løvehule, hvori alle Sporene vende indad, men ingen udad. Det er givet, at vil man finde en Behandlingsmaade af denne Sag, hvorved man kan være sikker paa at støde paa Hindringer og Vanskeligheder for dens Gennemførelse, er det denne. En Revision af Alderdomsforsørgelsesloven — det vide vi jo alle — vil fremkalde et Utal af Ønsker og Tilbøjeligheder, hos den ene i en Retning, hos den anden i en anden. At knytte noget saadant til denne Lov, er en fuldstændig Garanti for, at denne Sag ikke kommer videre. Men lad mig føje til, at jeg paa ingen Maade sigter det ærede Medlem for Ringkøbing for, at det skulde